

អនុក្រឹត្យ លេខ ៣៦ អនក្រ.បក
ស្តីពីការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង

* * *

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា

- បានឃើញរដ្ឋធម្មនុញ្ញ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស / រកត / ១១៩៤ / ៧២ ចុះថ្ងៃទី ៣០ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ស្តីពីការតែងតាំងរាជរដ្ឋាភិបាល នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ ០២ / នស / ៩៤ ចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ដែលប្រកាសអោយប្រើច្បាប់ ស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តិទៅ នៃគណៈរដ្ឋមន្ត្រី
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស / រកម / ០១៩៤ / ២១ ចុះថ្ងៃទី ២៤ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៩៦ ដែលប្រកាសអោយប្រើច្បាប់ ស្តីពីការអង្កេតក្រសួងបរិស្ថាន
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស / រកម / ១២៩៦ / ៣៦ ចុះថ្ងៃទី ២៤ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៦ ដែលប្រកាសអោយប្រើច្បាប់ ស្តីពីកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ
- បានការយល់ព្រមពីគណៈរដ្ឋមន្ត្រី ក្នុងសម័យប្រជុំពេញអង្គ ថ្ងៃទី ២ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ។

សំរេច

ជំពូកទី ១

បទបញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១ .- អនុក្រឹត្យនេះ មានគោលដៅកំណត់ការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង ប្រកបដោយលក្ខណៈបច្ចេកទេស សមស្រប និងប្រកបដោយសុវត្ថិភាព សំដៅធានាបាននូវការការពារសុខភាពសាធារណៈ គុណភាពបរិស្ថាន និងការអភិរក្សជីវចម្រុះ ។

មាត្រា ២ .- អនុក្រឹត្យនេះមានវិសាលភាពអនុវត្ត ចំពោះរាល់សកម្មភាពបោះចោល ទុកដាក់ ស្តុក ប្រមូល ដឹកជញ្ជូន កែច្នៃ និងបញ្ចេញចោលសំណល់ និងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ។

មាត្រា ៣ .- និយមន័យពាក្យបច្ចេកទេសដែលប្រើក្នុងអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវបានបកស្រាយដូចតទៅ ៖

- ក- “សំណល់រឹង “ គឺសំដៅទៅលើវត្ថុរឹង សារធាតុរឹង ផលិតផល ឬរបស់កំទេចកំទី ដែលលែងត្រូវការប្រើប្រាស់ ហើយដែលត្រូវបានគេបោះបង់ចោល មានបំណងនឹងបោះបង់ចោល ឬត្រូវអោយបោះបង់ចោល ។
- ខ- “សំណល់ “ គឺជាផ្នែកមួយនៃសំណល់រឹង ដែលពុំមានផ្ទុកជាតិពុល ឬសារធាតុបង្កគ្រោះថ្នាក់ ហើយត្រូវបញ្ចេញពីលំនៅដ្ឋាន អាគារសាធារណៈ រោងចក្រ ទីផ្សារ សណ្ឋាគារ អាគារពាណិជ្ជកម្ម រោងនីយដ្ឋាន មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូន កន្លែងកំសាន្ត ។ ល ។

ក- “សំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់” គឺសំដៅទៅលើសារធាតុវិទ្យុសកម្ម ផ្ទះ ពុល ឆេះ បង្ក អោយមានជំងឺមហារីក ចំលង់ជំងឺ ធ្វើអោយរលាក ធ្វើអោយច្រេះ ធ្វើអុកស៊ីតកម្ម ឬ សារធាតុគីមី ដទៃទៀត ដែលអាចនាំអោយមានគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្ស សត្វ ឬមានការបំផ្លិចបំផ្លាញដល់រុក្ខជាតិ ទ្រព្យសម្បត្តិសាធារណៈ និងបរិស្ថាន ។ សំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់អាចមានប្រភពពី លំនៅស្ថាន រោងចក្រឧស្សាហកម្ម សកម្មភាពកសិកម្ម សកម្មភាពអាជីវកម្ម និង សេវាកម្ម អាជីវកម្មរ៉ែ ។ ល ។ ប្រភេទសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ មានចែងនៅក្នុងតារាងឧបសម្ព័ន្ធ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

ជំពូកទី ២

ការគ្រប់គ្រងសំរាម

មាត្រា ៤ .- ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវរៀបចំប្រកាស ស្តីពីគោលការណ៍ណែនាំលើការបោះចោល ប្រមូល ដឹកជញ្ជូន ស្តុក កែច្នៃ កាត់បន្ថយបរិមាណសំរាម និងការចាក់ចោលសំរាមតាមបណ្តាខេត្ត-ក្រុង ដើម្បីធានា បាននូវការគ្រប់គ្រងសំរាម ប្រកបដោយសុវត្ថិភាព ។

អាជ្ញាធរខេត្ត-ក្រុង ត្រូវរៀបចំផែនការគ្រប់គ្រងសំរាមនៅក្នុងខេត្ត-ក្រុងរបស់ខ្លួន សំរាប់រយៈ ពេលខ្លី រយៈពេលមធ្យម និងរយៈពេលវែង ។

មាត្រា ៥ .- ការអនុវត្តក្នុងការប្រមូល ដឹកជញ្ជូន ស្តុក កែច្នៃ កាត់បន្ថយបរិមាណ និងការចាក់ចោលសំរាម តាមបណ្តាខេត្ត-ក្រុង គឺជាសមត្ថកិច្ចរបស់អាជ្ញាធរខេត្ត-ក្រុង ។

ការអនុវត្តវាក្យខ័ណ្ឌទី១ នៃមាត្រា ៥ នេះ ត្រូវអនុលោមទៅតាមគោលការណ៍ណែនាំលើការ គ្រប់គ្រងសំរាមប្រកបដោយសុវត្ថិភាព ដែលមានចែងក្នុងប្រកាសរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ៦ .- ក្រសួងបរិស្ថាន ត្រូវធ្វើការត្រួតពិនិត្យលើការអនុវត្តក្នុងការបោះចោល ប្រមូល ដឹកជញ្ជូន ស្តុក កែច្នៃ កាត់បន្ថយបរិមាណ និងការចាក់ចោលសំរាមតាមបណ្តាខេត្ត-ក្រុង ។

មាត្រា ៧ .- ហាមឃាត់ជាដាច់ខាត ការបោះចោលសំរាមនៅតាមទីសាធារណៈ ឬការចាក់ចោលសំរាមខុសទី កន្លែង ដែលកំណត់ដោយអាជ្ញាធរ មានសមត្ថកិច្ច ។

មាត្រា ៨ .- ការវិនិយោគក្នុងស្រុកលើការសាងសង់កន្លែងចាក់ចោល ដុត ស្តុក ឬកែច្នៃសំរាម ត្រូវមានការ អនុញ្ញាតពីក្រសួងបរិស្ថានជាមុនសិន ។

មាត្រា ៩ .- ការនាំចេញសំរាមពីព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ទៅកាន់ប្រទេសក្រៅ អាចនឹងប្រព្រឹត្តទៅបាន លើកលែងតែមានការឯកភាពពីក្រសួងបរិស្ថាន និងមានអាជ្ញាប័ណ្ណនាំចេញរបស់ ក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ព្រមទាំងលិខិតអនុញ្ញាតអោយនាំចូលរបស់សាមីប្រទេស ជាមុនសិន ។

មាត្រា ១០ .- ហាមឃាត់ជាដាច់ខាត ការនាំសំរាមពីប្រទេសក្រៅ ចូលមកក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

ជំពូកទី ៣

ការគ្រប់គ្រងសំណង់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់

មាត្រា ១១ .-ក្រសួងបរិស្ថាន ត្រូវរៀបចំប្រកាសស្តីពីគោលការណ៍ណែនាំ លើការគ្រប់គ្រងសំណង់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដើម្បីធានាបាននូវការគ្រប់គ្រងប្រកបដោយសុវត្ថិភាព ។

មាត្រា ១២ .-ក្រសួងបរិស្ថាន ត្រូវរៀបចំប្រកាសស្តីពី កំរិតកំណត់ស្តង់ដារបរិមាណជាតិពុល ឬ សារធាតុគ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងសំណង់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដែលអាចអនុញ្ញាតដោយបោះបង់ចោល ដើម្បីធានាបាននូវការការពារសុខភាពមនុស្ស ការការពារគុណភាពបរិស្ថាន និងការអភិរក្សជីវចម្រុះ ។

មាត្រា ១៣ .-ម្ចាស់សំណង់ ត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការទុកដាក់ ឬស្តុកទុកជាបណ្តោះអាសន្ននូវសំណង់ ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់របស់ខ្លួន តាមលក្ខណៈបច្ចេកទេសសមស្រប និងមានសុវត្ថិភាព ។

មាត្រា ១៤ .-ម្ចាស់សំណង់ ត្រូវធ្វើនិងធ្វើរៀងរាល់បីខែម្តងទៅក្រសួងបរិស្ថាន នូវរបាយការណ៍ដែលទាក់ទងនឹងសំណង់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងមូលដ្ឋានរបស់ខ្លួន រួមមាន :

- ក- ប្រភេទ និង បរិមាណសំណង់
- ខ- វិធីសាស្ត្រក្នុងការទុកដាក់ ឬស្តុកទុកជាបណ្តោះអាសន្ន
- គ- វិធីសាស្ត្រក្នុងការសំអាតសំណង់ ឬ បំបាត់សំណង់ ។

មាត្រា ១៥ .-ការទុកដាក់ ស្តុក ដឹកជញ្ជូន និងការបោះចោល ឬ ចាក់ចោលសំណង់ ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវអនុវត្តន៍ដាច់ដោយឡែកពីសំណុំធម្មតា ដែលនឹងមានចែងនៅក្នុងប្រកាសរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

ហាមឃាត់ជាដាច់ខាត ការបោះចោល ឬ ការចាក់ចោលសំណង់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់នៅតាមទីសាធារណៈ ប្រព័ន្ធលូសាធារណៈ ប្រភព ឬ បណ្តាញផ្លូវទឹក តំបន់ជនបទ និងតំបន់ព្រៃឃ្នំ ។

មាត្រា ១៦ .-ការប្រមូល ដឹកជញ្ជូន ស្តុក និងការចាក់ចោលនូវសំណង់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ តាមលំនៅស្ថាន ទីផ្សារ គ្លីនិក សម្បុព មន្ទីរពេទ្យ សណ្ឋាគារ រោងនីយដ្ឋាន និងអាគារសាធារណៈ គឺជាសមត្ថកិច្ចរបស់អាជ្ញាធរខេត្ត-ក្រុង ។

ការអនុវត្តន៍វាក្យខ័ណ្ឌទី១ នៃមាត្រា១៦ នេះ ត្រូវអនុលោមទៅតាមប្រកាសរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ស្តីពីគោលការណ៍ណែនាំលើការគ្រប់គ្រងសំណង់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ។

មាត្រា ១៧ .-ការដឹកជញ្ជូន ឬ សាងសង់ទីកន្លែងចាក់ ឬទីកន្លែងស្តុកសំណង់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដែលមានប្រភពពីរោងចក្រសហគ្រាស និងមូលដ្ឋានផលិតកម្ម ត្រូវមានការអនុញ្ញាតពីក្រសួងបរិស្ថាន ជាមុនសិន ។

មាត្រា ១៨ .-ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ឬអ្នកទទួលខុសត្រូវទីកន្លែងចាក់ ឬស្តុកសំណង់ ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវធ្វើនិងធ្វើរៀងរាល់បីខែម្តងទៅក្រសួងបរិស្ថាន នូវរបាយការណ៍ដែលទាក់ទងទៅនឹងសំណង់ដែលបានដឹកយកមកចាក់ចោល ឬស្តុកនៅកន្លែងរបស់ខ្លួន រួមមាន :

- ក- ប្រភេទ និង បរិមាណសំណល់
- ខ- ប្រភពដើមរបស់សំណល់
- គ- ការដឹកជញ្ជូន និង មធ្យោបាយដេចខ្ចប់
- ឃ- ដំណើរការ និងការគ្រប់គ្រង សំណល់នៅក្នុងទឹកនៃឯកសារសំខ្លួន ។

មាត្រា ១៩ .-ការវិនិយោគលើការធ្វើប្រព្រឹត្តកម្មសំអាត ឬដុតសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវមានការឯកភាពពីក្រសួងបរិស្ថាន ជាមុនសិន ។

មាត្រា ២០ .-ការនាំចេញនូវសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ពីព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ទៅកាន់ប្រទេសក្រៅអាចនឹងប្រព្រឹត្តទៅបាន លើកលែងតែមានការឯកភាពពីក្រសួងបរិស្ថាន និងមានអាជ្ញាប័ណ្ណនាំចេញរបស់ក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ព្រមទាំងលិខិតអនុញ្ញាតអោយនាំចូលរបស់សាមីប្រទេស ជាមុនសិន ។

ការនាំចេញនូវសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវអនុលោមតាមបទបញ្ញត្តិ និងគោលការណ៍នៃអនុសញ្ញាអន្តរជាតិប៉ាសែល ស្តីពីការត្រួតពិនិត្យការដឹកជញ្ជូនអន្តរជាតិ និងការបោះបង់ចោលសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ឆ្នាំ ១៩៨៤ ដែលចូលជាធរមាន នៅថ្ងៃទី ០៥ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៨២ ។

មាត្រា ២១ .-ហាមឃាត់ជាដាច់ខាត ការនាំចូលសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ពីប្រទេសក្រៅ ចូលមកក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

ជំពូកទី ៤

ការត្រួតពិនិត្យ និងការធ្វើអធិការកិច្ច

លើការគ្រប់គ្រងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់

មាត្រា ២២ .-ការត្រួតពិនិត្យលើការដេចខ្ចប់ ទុកដាក់ ស្តុក ដឹកជញ្ជូន កែច្នៃ ដុត ធ្វើប្រព្រឹត្តកម្ម សំអាតជាតិពុល និងការចាក់ចោលសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ គឺជាសមត្ថកិច្ចរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ២៣ .-ក្រសួងបរិស្ថាន ត្រូវចុះយកគំរូតាងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ នៅគ្រប់គោលដៅដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ២២ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ឬអ្នកទទួលខុសត្រូវទឹកនៃឯកសារ ដែលមានចែងនៅក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌទី១ នៃមាត្រា ២៣ នេះ ត្រូវចូលរួមសហការ និងបង្កលក្ខណៈងាយស្រួលដល់មន្ត្រីបរិស្ថាន ដែលចុះយកគំរូតាងដើម្បីបំពេញការងារតាមលក្ខណៈបច្ចេកទេស ។

មាត្រា ២៤ .- ការវិភាគគំរូតាងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ក្នុងពេលចុះត្រួតពិនិត្យ ឬ ធ្វើអធិការកិច្ច ត្រូវយកទៅធ្វើនៅក្នុងមន្ទីរពិសោធន៍ ក្រសួងបរិស្ថាន ។

ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ឬអ្នកទទួលខុសត្រូវទឹកនៃឯកសារ ដែលមានចែងនៅក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌទី១ នៃមាត្រា ២៣ នៃអនុក្រឹត្យនេះ អាចសុំធ្វើការវិភាគគំរូតាងសំណល់របស់ខ្លួន នៅតាមមន្ទីរពិសោធន៍រដ្ឋ ឬឯកជន ដទៃទៀត ដែលមានការទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការ ហើយដែលមន្ទីរពិសោធន៍នោះអនុវត្តនូវវិធីសាស្ត្រវិភាគ ដូចដែលបានអនុវត្តក្នុងមន្ទីរពិសោធន៍របស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

ម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ឬអ្នកទទួលខុសត្រូវទឹកនៃផ្ទះ ដែលមានចែងនៅក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌទី១ នៃមាត្រា ៦៣ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវបង់ថ្លៃវិភាគសំណល់របស់ខ្លួន តាមបញ្ជីចំនួនទឹកប្រាក់ ដែលបានកំណត់ជាមុន ដោយក្រសួងបរិស្ថាន និងក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ។

ចំណូលនេះត្រូវបញ្ចូលទៅក្នុងថវិកាជាតិ ដើម្បីផ្តល់ជូនទៅគណនីមូលនិធិទាយជ្ជមាន បរិស្ថាន ។

មាត្រា ២៥ .- ក្នុងករណីដែលរកឃើញថា មានការលួចចាក់ចោល ឬបោះចោលសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច ក្រសួងបរិស្ថាន សហការជាមួយស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ត្រូវចុះធ្វើអធិការកិច្ច ដល់ទីកន្លែងនោះ ដោយអនុវត្តតាមនីតិវិធីដែលមានចែងខាងក្រោម :

- ក- បង្ហាញអត្តសញ្ញាណប័ណ្ណ និងលិខិតបញ្ជាក់សកម្មរបស់ខ្លួន នៅពេលចូលក្នុងបរិវេណ ឬ ទីកន្លែងនោះ ដើម្បីធ្វើអធិការកិច្ច និងយកគំរូតាង ។
- ខ- ត្រូវធ្វើនៅនឹងកន្លែង នូវកំណត់ហេតុ និងរបាយការណ៍ដំបូងនៃការត្រួតពិនិត្យ ឬ ការយក គំរូតាង ដោយត្រូវមានសាក្សីចូលរួមក្នុងករណីចាំបាច់ ។
- គ- ត្រូវសាកសួរ និងតម្រូវអោយម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ ឬអ្នកទទួលខុសត្រូវទឹកនៃផ្ទះ ផ្តល់នូវព័ត៌មាន ឬឯកសារនានា ដែលពាក់ព័ន្ធសំរាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងការធ្វើរបាយការណ៍ ឬកំណត់ហេតុ និង សំរាប់ជាំវត្ថុតាង ។

ឃ-ប្រមូល និងឃាត់ទុកវត្ថុតាងនៃបទល្មើសនោះ ។

មាត្រា ២៦ .- ក្នុងករណីមានពាក្យបណ្តឹង ឬសេចក្តីរាយការណ៍ថា មានស្តុកទុក ឬការចាក់ចោលនូវសំណល់ ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ បណ្តាលអោយប៉ះពាល់ទៅដល់សុខភាពមនុស្ស សត្វ ឬ ទ្រព្យសម្បត្តិ សាធារណៈ ឬ បង្កអោយមានការបំពុលបរិស្ថាន ក្រសួងបរិស្ថាន ត្រូវចុះធ្វើអធិការកិច្ចជាបន្ទាន់ ហើយត្រូវជូនព័ត៌មានទៅបណ្តាស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ និងអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន ។

ជំពូកទី ៥

ទោសបញ្ញត្តិ

មាត្រា ២៧ .- ការរំលោភល្មើសទៅនឹងអនុក្រឹត្យនេះ នឹងត្រូវទទួលពិន័យ និងការផ្តន្ទាទោស ដោយយោងទៅ តាមមាត្រា ២០ មាត្រា ២១ មាត្រា ២២ មាត្រា ២៣ និង មាត្រា ២៥ ជំពូកទី ៤ នៃច្បាប់ ស្តីពីកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ ។

មាត្រា ២៨ .- មន្ត្រី ឬ ភ្នាក់ងារអធិការកិច្ចបរិស្ថានរូបណា ដែលមានការធ្វេសប្រហែស ខ្វះការប្រុងប្រយ័ត្ន ឬ មិនគោរពបទបញ្ជារបស់ក្រសួង ឬ រួមគំនិតនឹងអ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬជួយសំរួលក្នុងការប្រព្រឹត្ត បទល្មើសនេះ ត្រូវទទួលការផ្តន្ទាទោសផ្នែករដ្ឋបាល ឬនឹងត្រូវជាប់បទចោទប្រកាន់ចំពោះមុខតុលាការ ។

មាត្រា ២៩ .- កំណត់ហេតុ និងការធ្វើបណ្តឹង ចំពោះជនទាំងឡាយណាដែលបានប្រព្រឹត្តផ្ទុយ ឬពុំអនុវត្តតាម មាត្រាណាមួយនៃអនុក្រឹត្យនេះ គឺជាសមត្ថកិច្ចរបស់មន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន ។

ជំពូកទី ៦

អវសានបញ្ញត្តិ

- មាត្រា ៣០.-បទបញ្ញត្តិទាំងឡាយណា ដែលផ្ទុយនឹងអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវទុកជានិរាករណ៍ ។
- មាត្រា ៣១.-រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកទីស្តីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួង និង ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ត្រូវសហការជាមួយក្រសួងបរិស្ថាន ហើយត្រូវទទួលបន្ទុក អនុវត្តអនុក្រឹត្យនេះ តាមភារកិច្ចរៀងៗខ្លួន ។
- មាត្រា ៣២.-អនុក្រឹត្យនេះ ចូលជាធរមានចាប់ពីថ្ងៃចុះហត្ថលេខានេះតទៅ ។

រាជធានីភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី ២៧ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៩៩
 នាយករដ្ឋមន្ត្រី
 ហត្ថលេខា និង ត្រា
 ហ៊ុន សែន

បានយកសេចក្តីជំរាបជូនសម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រី
 ដើម្បីចុះហត្ថលេខា
 រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន
 ហត្ថលេខា
 ម៉ុក ម៉ាធីត

តារាងឧបសម្ព័ន្ធ

ប្រភេទសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់

- ១- សំណល់សរសៃអំបោះ និង កំទេចក្រណាត់ដែលមានពណ៌ (ក្នុងករណីយកទៅផុត)
- ២- សំណល់កំទេចក្រដាស ដែលសល់ពីការផលិតម្សៅក្រដាស
- ៣- សំណល់ភក់ ដែលបង្កើតឡើងដោយរោងចក្រប្រព្រឹត្តិកម្មសំអាតសំណល់រាវ និង ទឹកល្អ
- ៤- សំណល់ដែលសល់ពីការចុះមិនអស់នៅក្នុងឡ ឧស្សាហកម្ម
- ៥- សំណល់ប្លាស្ទិច “ ប៊ូលីវីនីលក្លរួ ”
- ៦- សំណល់សារធាតុជុំប៊ូលីក្លរូណេតទីតប៊ីផេនីស (PCB) នៃម៉ាស៊ីនត្រជាក់ ទូរទស្សន៍ វិទ្យុ ម៉ាញ៉េ ។ ប ។
- ៧- សំណល់ជ័រ និងកៅស៊ូដែលមានសារធាតុ ប៊ូលីម៉ែប៊ុយទីលីន
- ៨- សំណល់ប្រេងឥន្ធនៈ និងប្រេងម៉ាស៊ីន
- ៩- សំណល់ដែលមានផ្ទុកជាតិអាស៊ីត
- ១០- សំណល់ដែលមានផ្ទុកជាតិប្រាស
- ១១- សំណល់ លោហៈ និងសមាសធាតុរបស់វា រួមមាន :

សង់ស៊ី (Zn)	សេលីនីយ៉ូម (Se)	សំណាប៉ូប៉ាង (Sb)	វ៉ាណាដ្យូម (V)
ទង់ដែង (Cu)	អាសេនីត (As)	ប៉ារីយ៉ូម (Ba)	កូប៉ាល់ (Co)

នីកែល (Ni)	អង់ទីម៉ូនី (Sb)	បេរីលីយ៉ូម (Be)	តាល់ហ្គ័ម (Tl)
ក្រូម (Cr)	ម៉ូលីបដេន (Mo)	បូ (B)	តេលូរីយ៉ូម (Te)
សំណ (Pb)	ទីតានីយ៉ូម (Ti)	អ៊ុយរ៉ាញ៉ូម (U)	ប្រាក់ (Ag)
ហ្សាវ (Hg)	កាដម្យូម (Cd)	ដែក (Fe)	

- ១២- លំអង់ត្រូង និងតួលីដែលកើតមានក្នុងករណីសំអាតផ្សេងបញ្ចេញពីមូលដ្ឋានឥស្សរកម្ម
- ១៣- សំណល់ អំពូលអគ្គិសនី និង បន្ទះប្រព័ន្ធប្រៀងអេឡិចត្រូនិកអគ្គិសនី
- ១៤- សំណល់អាគុយ និងថ្នាំពិល
- ១៥- សំណល់ថ្នាំលាប និង ថ្នាំជ្រលក់ពណ៌ និងសំភារៈដេចខ្ទប់ថ្នាំពណ៌
- ១៦- សំណល់បានមកពីការឆលិត និង ការប្រើប្រាស់ទឹកខ្មៅបោះពុម្ព
- ១៧- សំណល់ គ្រឿងផ្ទុះ
- ១៨- សំណល់ ដែលនាំអោយមានការចំលងមេរោគ ឬ ជំងឺ
- ១៩- សំណល់ ដែលសល់ពីការឆលិតថ្នាំពុល កសិកម្ម និងសំភារៈដេចខ្ទប់
- ២០- សំណល់នៃឡឥដ្ឋសំរាម សំណល់រឹង និងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
- ២១- ឥស្សរកម្មដែលមិនធ្វើយតបទៅនឹងបទដ្ឋាននានា និងហ្គោលកំណត់
- ២២- សំណល់ហ្វីល ដូចជាហ្វីលរាជយន្ត វីដេអូ ហ្វីលកាសែតម្សៅ ហ្វីលឥតរូប និងហ្វីលធាតុសរីរាង្គមនុស្ស តាមមន្ទីរពេទ្យ ។
- ២៣- សំណល់ដែលបានពីក្រោយពេលធ្វើប្រព្រឹត្តកម្មសំអាតឱកខ្វក់ ឬឱកខ្វក់ពណ៌
- ២៤- សំណល់ដែលបានមកពីការឆលិតឱសថ និង ឱសថដែលខូចគុណភាព
- ២៥- សំណល់ដែលជាសមាសធាតុសរីរាង្គរុយអរិន
- ២៦- សំណល់ ដែលជាសមាសធាតុស៊ីអាត
- ២៧- សំណល់ ដែលជាសមាសធាតុអាសយេតូស
- ២៨- សំណល់ ដែលជាសមាសធាតុផេណុល (C_6H_5OH)
- ២៩- សំណល់ ដែលជាសមាសធាតុអេទែ ($R-COO-R_1$)
- ៣០- សំណល់ ដែលជាសមាសធាតុសរីរាង្គរុយដែលមានអាឡូសែន និងគ្មានអាឡូសែន
- ៣១- សំណល់ ដែលជាសមាសធាតុ ឌីអុកស៊ីន និងហ្វូរ៉ាន
- ៣២- សំណល់ ធាតុរ៉ាដ្យូសកម្ម
- ៣៣- សារធាតុ ដែលជាឥស្សរកម្មបានមកពីការធ្វើប្រព្រឹត្តកម្មសំអាតសំណល់ ដែលមានចែងពីចំនុចទី១ ដល់ទី ៣២
